

Ἐπὶ τέλους τοῖς εὐγνωμονῶν μεγάλους, ἀδελφεῖ, διότι
ἐπιδόξαξας ὅτι τὴν τοῦ αἵματος κυκλοφορίαν, δὲν ἀ-
ποκαλύψεν ὁ Χρῆσταις ἀλλὰ ὁ Πλάτων. Τούτο μὲν
ἐπὶ συμβουλευτῶν νὰ τὸ εἰπῇ, εἰς τοὺς δαιμονι-
στὰς φράγγους, οἵτινες κατέπεισαν καὶ ἐμὲ νὰ πε-
ρίσωμι ὅτι ὁ Πλάτων δὲν ἦτον ἀνατόμος μή-ε κα-
τασκευαστὴς εἰς ἀναλόγου ὕλης θέματα. Ἐγὼ δὲ περὶ
κατασκευαστῶν Γαλλικοῦ πολεμικοῦ πλοίου ἀμ-
νηστῶν σου ἐνεκα εἰδὺς τινας μοχητιότητας θέλω
ἀπαρτίσθαι μετὰ τὴν ἐκ Παρισίων περιεπομένην ἀ-
σκήσειν τοῦ διδασκάλου μου Κυρίου Δεκαίνιου, ἀν-
τιπρὸς τοῦτο μάρτυρα ἀξιόπιστον τὸν Σταμά-
τιον Κρίνον ὅστις ἤκουσεν ἐπίσης ἀπὸ τὸ στόμα
τοῦ Καθηγητοῦ τὰς λεπτομερείας τοῦ μύθου τούτου
τοῦ Χαλμῆος, ὡς εὐφυῶς τὸν ὀνομάζεις. Μ' ὅλα ταῦ-
τα ἐπὶ προθεσμίαν πεντήκοντα ἡμερῶν διὰ νὰ σοὶ
ἀποδώσω τούτο τὸ συνάλλαγμα, καὶ ἐλπίζω ὅτι με-
ταγεναιότητος θέλεις μοὶ τὰς παραχωρήσει. Μὴ σοὶ
ἐν τῇ δὲ παράδειξιν ἀν' ἐπεχείρησα νὰ γράψω εἰς
ἀπομνημονεύματα διὰ τόσον μικρὰν ὑπόθεσιν ἤμην, εἶμαι, καὶ
ἐν εἶσθαι πάντοτε ἑτοιμος, ὅσαςκι πρόκειται νὰ κα-
τασκευάσῃ τὴν ἐπηρεμένην ὀρρὺν τῆς ἀναδιόδου ἀγυρτίαις
ἐκ τῶν πᾶσαν ἀλλήν ὑπόθεσιν ὡς δευτερευόντως οὐ-
κ ἐστὶν, καὶ νὰ ἐνεργῶ δραστηρίως ὅ,τι πρέπει. Εἰς τὴν
ἐκείνην περίστασιν μάλιστα ἐφάνη προθυμώτερος,

(1) Δύο πραγματείας πρωτοτύπου ἔχομεν πε-
του καὶ γ γ ε. Ἡ μὲν συνειργάφη ὑπὸ τοῦ Δόκτωρος
καὶ Μύμμου Κυρίου Ἀχελωΐδου, ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ ἐξο-
ρωτάτου ἱατροῦ Κυρίου Πύρλα. Δὲν ἐπιχειρῶ
Πλωταίᾳ χιχῶς τὰ παρὰβάλλω τοὺς συγγραφεῖς καὶ
τὰ συγγήμματα. ἀλλὰ δὲν δύναμαι τὰ παρασω-
πήσω μίαν σοφὴν συμβουλὴν τὴν ὅποιαν δίδει ὁ ἐ-
ξοχώτατος Πύρλας εἰς τὴν Ἑλληνητικὴν Κυβέρνη-
σιν. « Ὁ Καρφὲς, λέγει, ἀνθ' ἐπὶ καὶ καρπο-
φορεῖ ἐν Παρισίῳ. . . . ἄρ' λοιπὸν εἰς Πα-
ρίσιον ἀνέλθαι καὶ καρποφορεῖ ὁ Καρφὲς, ὅπου τὸ
κλίμα εἶναι ψυχρότατον, πολὺ μᾶλλον θέλει εὐδο-
χημήσῃ ὑπὸ τὸ εὐκρατορ κλίμα τῆς Ἑλλάδος, καὶ
ἦτορ εὐχῆς ἔργον ἡ Κυβέρνησις τὰ εἰσαῆν τὴν
καλλιέργειάν του. » — Τὸν Κύριον Πύρλα ἀ-
πάντησα πολὺλίκις ἐν τῷ Βοτανικῷ κήπῳ τῶν Πα-
ρισίων εἰς τὸ θηριοτροφεῖον πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὐ-
ρίσκεται τὸ μγάλον σιδηροῦν κλωβίον τῶν πι-
θήκων! ἀλλὰ πῶ ἡδυράμην τὰ φαντασθῶ ὅτι ἐ-
κεῖ ἐσκέπετο ὁ ἄνθρωπος τὸ περὶ εἰσαγωγῆς τοῦ
καρφεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα θέμα; — ἄρ' μίαν ἡμέραν
διλογώτερον ἔβλεπε τοὺς πιθήκους καὶ μετ' ἡκολού-
θει εἰς τὰ θερμότερα, ἥθελε μάθει ὅτι ὁ καρ-
φὲς ἀπαιτεῖ σταθερὰν θερμοκρασίαν δέκα πέν-
τε βαθμῶν διὰ τὰ βλαστήση. Ἐν ᾧ δὲ τὸν χεμῶνα
εἰς τὸ ψυχρὸν κλίμα τῶν Παρισίων
ἡ καρφέα εὐρίσκεται ἐντὸς 13 βαθμῶν θερμοκρα-
σίας, ἡ ἔξω τοῦ θερμοστέγου ἀτμοσφαῖρα, δει-
κνύει 12 καὶ 13 βαθμοὺς πολλὰκις κάτωθεν τοῦ
μηδερικοῦ! Τοιοῦτον εἶναι τὸ κλίμα τῶν
Παρισίων ὅπου ἀνέλθῃ ἡ καρφέα ἀρκεῖ δὲ
τὰ προσθέσω ἐπὶ παρ' ἡμῖν καὶ ἐντὸς τῆς οἰκίας
προφυλαττόμενος ἀποθνήσκει, ὡς ἀπέθανον αἱ ἐκ
Μαδέρας μετακρησθεῖσαι καρφαί τοῦ Κ. Σκού-
φου, καὶ ὁ τοῦ Βοτανικοῦ κήπου.